

Adventi délibáb

Micsoda fény az a csillag?

Talán a hajnali csillag:

Szeretőket összehozó,

Szeretőket elválasztó.

Vörösmarty Mihály

1867. október tizenötödikén hajnalban az Uporvárról Pest-Budára induló postabátár Pekry Piroska két levelét is magával vitte a fővárosba.

Az egyik levél – Müller Bernátné úrhölgynek címzetten, a Granátos-utcai „*Scarabeus*” gyógyszerháza – Csépe Bozsónak szólt.

„Drága Barátném s Nővérem! – írta az ifjú asszony – osztozom önnel erős aggályában. Időt (oly tartós tétováságom után) többé már nem akarván veszteni hosszas részletezésekkel, röviden lelkére kötöm, hogy az Angol Királynő vendégfogadóban lelje fel ön mielőbb rohonczy Pongor Sámuel úr festőművészt, kérendő e segíteni mindég készséges, nagylelkű férfiú bölcs és célra vivő tanácsát, valamint közre-működését féltett pártoltunk haza-szólításának dolgában.

Fogadjon száz ölelést és csókot hóladatos

Húgától

P.s. Nevezett úrral bármi felől a legőszintébben szólhat!”

Másik levelét pedig éppen a bűverejű asszony figyelmébe ajánlott festőnek, Pongor Sámuel úrnak, s angolul írta Piroska, elejét veendő, hogy Metzger postamester – ha netán belesandít a borítékba – „szagot kaphasson” bizodalmas sorainak tartalmáról.

A levelek október tizenhetedikén érkeztek Pestre, s tizenhatalcadikán déltájban kerültek címzetteik kezébe.

Másnap Csépe Bozsó – miután bice Bálintkáját útnak indította az iskolába – korán reggel sietett el a két bordélyba, hol vénuszi kórságban senyvedő betegei várták jöttét, s ellátván gyógy-kene-

tekkel a kúrájára szorult kéjnőket, haza is sietősen tért, átöltöz-
ködni legújabb, mustársárga madeira-ruhájába, mely úgyszintén
új, rövid, őzbarna bársony-körgallérral volt viselendő. Mert az *Angol Királynő*
vendégfogadóba belépve, hol nemes úri közönség
száll meg, velök egyenlően elegantnak lennem kell – szemlélte ma-
gát a tükörben, mielőtt elhagyta a gyógyszerterás házat.

– Varrónémhoz tíz órára ígérektem volt – mondta leendő fér-
jének, ki gyönyörködve pillantott végig alakján. – Tetszem?

– Hódító vagy – falta szemével a fess patikus. – Ha tehetném,
elzárnálak minden férfiszemektől... legalábbis olyankor mindig,
ha nem én kísérekhetlek.

Ő megvonta a vállát:

– Rajtad kívül, Bernát, tudhatod, én fumigálok a férfiakat. –
Lesütötte smaragdfényű szemeit. – S úgyis komfortáblira szálllok.

A Színház téren mégsem komfortáblit, hanem egy zárt fiák-
kert fogadott, s kerülővel, a Lipót s a Kötő utcán, majd a Duna-sor-
ra kifordulván vitette magát el a Nagy Híd utcába, az *Angol Királynő*
vendégfogadó portálja elé.

– Itt várjon rám – szólt kocsisának. – Ne segítjen...

Kecsesen megemelve mustárszín krinolinját, maga libbent
le a bérkocsiról, és mint ki nem első ízben jár a jeles szállóban,
a hajlongó kapusok közt besuhant a nyitott üvegajtón.

A délszaki növények díszítette előcsarnokban szórakozottan
körbetekintett, s megvárta, hogy eléje siessen az éltes, de legényes
léptű, ferencjóska-kabátos férfi, ki jöttéig a rézkarimájú elfogadó
pultnál ácsorgott.

– Nagysád?

– Pongor Sámuel úr festőművésszel ohajtok váltani szót.

– Nagyságod előtt bizonyára tudott, hogy a festőművész úr ez
időben foglalkozva van. Ő így reggel hotelunk leghíreseb vendégét
festi, Deák tekintetes úrról alkot képmást. Kereken tíz óráig. Igaz,
hogy már csak pár perc híja a tíznek.

– Persze... Ezért nem jöttem előbb.

– Foglaljon helyt nagyságod. Lehet itt is, a hallban, avagy cuk-
rászati termünkben...

A tágas hallban, az egyik bőrfotel öblében foglalt helyet.

– Itt fogom őt megvárni. S kérem, hogy felüzenjen hozzá.

– Igenis.

– Köszönöm.